

Mẹ!

Võ Thị Đồng Minh

5-7-2005

Ai cũng có người mẹ, nhưng chỉ một người mẹ mà thôi phải không các bạn, tôi lại may mắn có đến những **Ba** người : **Mẹ, Má và Ma**.

Mẹ em : Vú nuôi của em

Gia đình của tôi chắc cũng thuộc “Ka-tê-gô-ri” có ăn có mặc. Vú vào nhà tôi, lúc nào tôi cũng không nhớ rõ, chỉ biết rằng khi có chút suy nghĩ thì đã thấy có vú bên cạnh ngày cũng như đêm.

Vú tên là “O Hòe” người Huế như gia đình chúng tôi, vú hiền lành và thật thà, thương tôi vô vàng. Có lẽ vú không còn thân nhân nên lấy gia đình tôi làm gia đình mình, và niềm sung sướng nhất là có được đứa con gái để đêm đêm ôm ấp vào lòng, cung chịu, lo lắng cảm thấy ấm cúng và êm ả cho cuộc đời mình.

“O” chỉ có bốn phận duy nhất là lo cho tôi. Những ngày giặc già , khi mạ có tôi trong bụng người, ba mắt sớm, mạ có những tám đứa con phải lo, tôi ra đời, mạ giao phó tôi hoàn toàn cho vú.

Giờ này “Lục bà bà” ngồi nghĩ lại những ngày xưa thân ái, những ngày bên cạnh vú, cũng buồn cười thật, vì cuộc đời tôi, cuộc sống của tôi không giống ai cả.

Mạ khô sữa vì lo âu, vú bế ra chợ ngồi đấy xin tý sữa, xin cho tôi sự sống. Ai đi qua, vú xin mà không cho, vú rửa thê thảm. Vú trù ẻo, sợ quá những người mẹ xa lạ đành ngồi xuống, vạch ngực ra ban cho giòng sữa ấm áp.

Cuộc đời của tôi có thể gọi là “trôi sông lạc chợ” được không, chắc là được vì sáng, trưa chiều vú bế tôi đi lang

thang ngoài đường, tối mới đưa về nhà ngủ. Tại sao mạ không lo được cho tôi, nhà đâu có túng thiếu đến nỗi không mua nổi lon sữa bò để cho tôi bình sữa? Nhưng thật ra mạ buồn quá, vì mất của mất chồng, thì các bạn ơi chưa vào nhà thương điên là may lắm đó.

Hình ảnh Chợ Đầm ngày xưa, hình ảnh con đường Phan Bội Châu đến giờ vẫn còn in sâu đậm trong trí nhớ của tôi. Chợ Đầm ồn ào, dờ dáy đến mùa mưa vú lấy nón lá, chiếc áo mưa hay là chỉ tấm ny lon thì đúng hơn để che gió, và hai bà cháu đi lũng sữa.

Tôi vẫn còn nhớ những trận mưa rào hay những trận mưa có bong bóng nổi lên vú vẫn hay nói “này con , trời mà mưa nổi bong bóng thì mưa lâu và dai dẳng lắm con ạ, bầu trời có móng dài thì nắng, móng ngắn thì mưa.” Hay khi trời ảm thấp vú lại bảo trời sắp mưa đó con à.

Ngày qua ngày vú và tôi như cặp bài trùng, thiếu tôi người ta lại hỏi: “con bé bị bệnh à”, dĩ nhiên tôi không thể nào ra ngoài mà không có vú.

Ra chợ thấy những chuyện bất bình, vú lại dạy “con à , sau này con lớn khôn , con nhớ phải làm thế này, phải làm thế kia...” những bài học vỡ lòng của tôi là những bài học rất thật tế ngoài đời, những bài học của chợ búa. Tốt xấu đến giờ tôi vẫn không hiểu, vì thừa các bạn cuộc đời của mình lúc nào cũng là chuỗi dài học hỏi đến khi nào mình phải tay nhắm mắt ra đi.

Ngày nhập học, vú đi theo nhứt định không chịu bỏ tôi, tôi vào lớp, vú ngồi ngoài chờ, giờ nghỉ vú chạy lại ôm vào lòng, đưa quà cho tôi, có lẽ từ từ vú đã biết tôi sẽ ra đời và ra khỏi vòng tay của vú.

Cảm giác đó chúng mình gọi là “insecurity” hay là sợ sệt không an toàn vì cô đơn.

Sanh lão bệnh tử, điều này không ai tránh khỏi, vú bị bệnh nặng, bệnh không chữa trị được, phải vào nhà thương nằm, nhà thương của các Sơ, sau này đôi làm trường Thánh Tâm. Dĩ nhiên tôi không đi một mình được, mỗi lần nhớ vú tôi khóc, và chị tôi đành phải dẫn đi thăm vú. Vú gặp tôi, mừng quá, đưa tay ra nhưng sự nhớ đến căn bệnh của mình, vội rụt tay lại khóc. Em muốn nhào lại ôm vú, nhưng chị tôi giữ lại tay không cho. Tôi vẫn vào thăm vú, rồi một ngày nào đó thấy giường vú trống. Tôi hỏi Ma Sơ, Sơ bảo vú đã về với Chúa, tôi không hiểu, nhưng chỉ biết vú không còn ở bên tôi nữa.

Bạn thương yêu, bây giờ tôi đã dư dả, cuộc sống ổn định, nếu có vú bên cạnh tôi sẽ cho vú hưởng một tuổi già thật sung sướng, đầy đủ và tôi sẽ ôm ấp thương yêu vú. Cái hình ảnh vú nằm trên giường tre, chiếu rách, mền cũ, tôi đau lòng quá, nó ám ảnh tôi mãi bây giờ.

Vú thương của con, bây giờ mỗi lần con gặp ai nghèo, già lớn tuổi, con đều mua quà cho họ, có thì giờ con vào viện dưỡng lão, con mua đồ ăn, đến giờ cơm con đút cho họ, con đọc sách, và nhất nhất con đều nhớ đến vú, “O Hòe” của con.

Má em : Má chồng em

Tôi đến với nhà tôi như một cơ duyên Trời đã xếp đặt. Nếu nói theo Thuyết Phật chắc đây là duyên nợ từ kiếp trước. Tình cờ đến và thành duyên vợ chồng thương yêu nhau.

Ngày hôm đó, người chồng tương lai của tôi bảo: anh dẫn em về ra mắt **má**. Tôi cũng “run” lắm, về hỏi má: nhà mình không tiếp xúc nhiều với người Nam, mà ới con sợ lắm, mà con không muốn làm “Dâu” hay thôi má à, con đi kiếm người Huế mà ở Nhatrang, có gì má lo cho con, má nghe.

Vì là con Út trong gia đình, má tôi cũng thương con mà lo, tuy không dám lộ ra. Nhưng thôi cũng về nhà một lần cho biết, một được, một không, vì bạn cũng hiểu, không lấy người này thì cũng có người khác.....dót.

Tôi đi làm Ho-tét-tè-le, ngày nào cũng tiếp xúc nhiều với khách hàng nên vấn đề này cũng không có gì gọi là vất vả lắm, chỉ ngại là.. “lấy chồng” mà mình đã chuẩn bị tư tưởng chưa.

“Nhà tương lai” đến đón tôi, trên chiếc xe ..”mô-bi-lét”. Thật đúng là.. lét vì cứ đình công bãi thị giữa đường cho vui. Tôi cũng vì “yêu” chàng nên cũng chờ đợi vui vẻ, không như ai đó mà làm cái hạnh nhà giàu. Rồi cũng đến “ngõ nhà anh”. Quê chồng tôi ở Biên Hòa, giòng sông “định mệnh” đã kết duyên cho vợ chồng tôi, vì mỗi lần đi bay gần đến Sài Gòn, chúng tôi mừng lắm vì... gần về nhà sau một ngày dài đặng (tôi cũng nói nhỏ nhỏ với các bạn tôi là “hồ-tét-tè-le”, của hãng E con Rồng).

Mẹ chồng tương lai tôi ra đón tận cổng, chuyện mà sau này các chị dâu tôi bảo là rất ngạc nhiên khi “má ra tận cổng đón Thím Tám” (nhà tôi thứ Tám). Tôi cũng chào hỏi lễ phép lịch sự như... tây.. vì các bạn ạ, tôi quen làm dân Fanke ôm bà hôn nồng thắm, nhưng không ngờ cái hôn của thuở ban đầu lưu luyến ấy đã gây và cho má chồng tôi một ấn tượng sâu đậm về người dâu số Tám này. Bà vừa nhìn thấy tôi đã tuyên bố: con nhỏ ngô quá hé, rồi cầm tay tôi vào nhà má đi con... quê con ở đâu, tận Nhatrang lận hả, mà Tám mà gặp nó ở đâu zậy??? sao mà không chịu dẫn nó về nhà, chu mẹ ới, con nhà ai mà đẹp quá zậy nè.... Đó các bạn thấy không, làm dâu người Nam cũng vui và dễ chịu lắm.. First impression is always good mà bạn, có đúng vậy không.

Bà là dân ở quê, nhưng tôi rất phục bà. Ba chồng tôi cũng là dân du học bên Tây về, nên khi gặp tôi tánh tình quá tự nhiên như... đằm tuốt đên, nên ba tôi thương lắm... gọi tôi là “đặc sản còn lại của “Đế Quốc.Pháp”. Sau này thường xuyên tiếp xúc, thì tình “mẹ chồng nàng dâu” đậm đà hơn. Má tôi chỉ có một người con gái mà chị lại ở xa nữa. Tôi vẫn không hiểu sao dâu thì đông đảo, gia đình chồng tôi có những bảy trai và chỉ một gái, tôi vẫn chiếm được ngôi vị hoàng hậu trong tim Má tôi. Thật là diễm phúc biết bao, vì giữa mẹ chồng nàng dâu, lúc nào cũng có “vấn đề” cả. Tôi thương bà như Mẹ tôi, bà đau tôi ngồi cạnh đấm bóp cho bà, bà muốn bất cứ gì tôi cũng chịu cả, và mỗi lần đi bay về có đồ ngon vật lạ từ ngoại quốc tôi đều biếu tặng bà. Mỗi lần Tết đến tôi tặng bà thật phủ phè, không phải tôi nịnh bợ gì, nhưng lòng tôi thương yêu bà như người mẹ ruột thôi.

Có những lúc bà nói gì tôi không đồng ý, thay vì im mồm, thì tôi vẫn cãi cho được, rồi lại giận hờn nhau, lại làm lạnh, thật không giống ai cả.

Ăn cái gì bà cũng “nhớ để dành cho con Tám”. Bà ăn trầu tôi ngồi xoáy cho bà, tôi gọi đầu cho bà, ôm hôn bà. Mực này bà thích lắm, tôi nghĩ người đàn bà Việt-Nam, nhứt là ở quê ít được sự âu yếm thương yêu, hôn hít, nên khi cảm nhận được sự nồng ấm đưa đến thì thật sự ai cũng thích cả. Ăn mít tôi cũng bảo nè má ới há miệng con đút má nè. Ban đầu bà còn thẹn thùng sợ con dâu “lòn mặt”, nhưng tôi vẫn tinh bơ, má không ăn, chê thì con ăn, và tôi ngồi “xoi tái miếng mít” chả cần mời bà nữa, vì vậy sau này mỗi lần tôi mời là má không dám từ chối, vì con dâu quá lựu đạn.

Mỗi lần bà giận muốn la, tôi tuyên bố thẳng thùng, má la con làm thợ lặn, bà lại hỏi chồng tôi: nó cái gì vậy con, má không hiểu, my demi-half lại cười là vợ con không về nữa đó má.

Má vẫn nói với tôi: ba con bị bệnh sớm quá, một mình má phải lo cho cả nhà, má làm giá bán, sáng sáng phải đi bỏ mồi, đưa nào hôm đó không đi học, má lấy giầy cột lại chỗ phản, má sợ tụi nó trốn đi chơi. Tôi phá lên cười, bảo mấy ông anh còn “khờ” quá, gặp con, đã lấy dao cắt sợi giầy, và trốn đi chơi, canh giờ má gần về thì cột lại làm sao má biết. Má tôi mở to đôi mắt nhìn tôi “khâm phục” con bé nhà ai mà thông minh quá, Ở hé con, zậy mà tụi nó ngu quá không biết.

Thời gian trôi qua nhanh, tôi già bà cũng già.... rồi đường nào cũng đưa chúng ta về La-Mã, cát bụi trở về với các bụi... bà đã trở về lòng đất mẹ... qua một thế giới khác.

Má thương yêu của con, Má không còn đứng ở cổng

chờ “con Tám hôm nay về nghe tụi bây” má không còn bắt chiếc ghế đầu ngồi ở cửa chờ con dâu của má. Con không còn được diễm phúc để ôm má vào lòng... hôn má, hôn má thương con không và con không bao giờ nói lên... Má ơi... má ơi... con về đây má ơi.....

Mạ tôi: người bạn thân của tôi

Mạ bỏ con ra đi cũng mười năm rồi, lòng thương nhớ mạ bao giờ mới nguôi. Con không thờ mạ như mọi người, con chỉ để tấm hình ba và mạ ngày yêu nhau, và ngày ngày con nhìn cả hai để mà nói rằng con thương yêu cả hai người. Ba thì con chưa bao giờ được gặp mặt. Ba đã ra đi khi mạ vừa mới cần thai con, Mạ ở lại chịu đắng cay mà nuôi tất cả các con khôn lớn.

Tình yêu thương giữa con và mạ thật lạ lùng, con đi làm chung đụng nhiều nhưng thấy sao có cái gì huyền bí quá thừa mạ, cái gì mà con không làm sao giải nghĩa được, cái tình mạ con của hai người mình, nó vừa tình thương, vừa tình bạn. Con vẫn đùa nghịch với mạ, mình không phải là mạ con thuần túy mà còn là chị em từ kiếp trước mạ ơi.

Con chưa bao giờ nghe mạ than khổ, chưa bao giờ thấy mạ buồn phiền, có lẽ vì được gần gũi mạ nhiều nên bây giờ tánh con hoàn toàn như mạ. Xấu tốt? làm sao con biết được, chỉ biết mạ đã làm được thì không có lý do gì con không làm được.

Nhà đông con, cả Tám người con, vậy mà mạ cũng ráng đưa các con thành tài, đi học những trường tốt để sau này tự nuôi thân được. Mạ sống cần kiệm, nhưng với các con không bao giờ mạ để túng thiếu, nhà lúc nào cũng thật đầy đủ... để các con có sức mà học, đó là câu mạ vẫn nói.

Đến mùa hè, nhà lúc nào cũng đông đủ bạn bè từ xa, gần đến, đông vui như ngày Tết, mạ vẫn không nề hà gì cả. Mạ vui vẻ đón tiếp tất cả trong vòng tay thương yêu của mạ. Đến bây giờ những người bạn cũ ngày xưa vẫn còn nhắc đến tánh rộng rãi của mạ.

Ngày lớn khôn con phải lập gia đình, mạ lo lắm, vì con gái út mạ rất hư, nôi cơm cũng không biết nấu, mạ vẫn nói: Học chữ mới khó con à, còn học nấu ăn dễ lắm, lần đầu nấu mặn ngọt, vài lần sẽ vừa ăn. Con ráng học giỏi để có bằng cấp không ai ăn hiếp con được cả, hơn nữa có tiền con nuôi người làm phụ con.

Khi đi làm con nhớ đừng bao giờ gây gổ với ai cả, nghe con, một sự nhịn chín sự lành, ai nói gì không vừa ý, con bỏ đi chỗ khác, nhớ lời mạ dạy nghe con.

Rồi tình cờ một hôm mạ tôi làm bộ bắt tôi đưa bài vở dò bài. Tôi sợ lắm vì ham chơi, nhưng cũng ngồi im đó, nhưng ối bạn ơi... mạ tôi không biết đọc, bà làm bộ

cầm quyển sách nhưng cầm ngược lại... ối bẻ mánh rồi mạ ơi, vậy là từ đó tôi cứ đưa bài cho mạ dò, nhưng đọc trên trời dưới đất, mạ chả bao giờ biết. Chỉ khi mạ “được” cái hân hạnh Hiệu Trưởng mời vào, lúc đó mới hỏi ối, nhưng chuyện đã rồi.

Tháng nay là tháng giỗ mạ, và cũng gần ngày lễ Vu Lan, vợ chồng con thấp cây nhang cúng mạ thương yêu của chúng con, Nhà con vẫn nhớ lời mạ dặn: Út nó hư lắm vì mạ chịu nó quá, tại ba mất sớm, con nhớ thay mạ lo cho Út nghe con... mạ hãy yên tâm nằm nghỉ nơi miền An Lạc, con rất may mắn chồng con đã giữ lời hứa với mạ.

Con sẽ ghi nhớ những lời mạ dạy, đó là kim chỉ nam cho con và các cháu sau này. Mạ không còn ở bên con nữa, nhưng nhìn những đứa cháu thương, con nghĩ đến Bà Ngoại của chúng, giờ này ngoại đã đầu thai chưa, ngoại đang ở đâu và có nhớ đến đứa con gái út của ngoại hay không. Con hôn mạ ngàn cái, triệu cái.

Đông-Minh xin được thương yêu gửi đến các bạn còn mẹ. Không có gì hạnh phúc bằng khi còn người mẹ để mà gọi lên hai chữ “Mẹ Ơi.”